GOVOR

Kad sam prvi put kročila u školu, sva u suzama, nije mi bilo ni na kraju pameti da ću ja danas čitati ovaj govor.

Škola je za mene bila ogromna zgrada puna nepoznatih ljudi. Mjesto na koje su me slali „po kazni“. Govorili su mi da je u znanju moć i da moram učiti kako bih jednog dana mogla dobiti dobar posao. Naravno, bili su u pravu, ali što to jednom sedmogodišnjem djetetu znači? Moja glava je bila u oblacima, a moj posao iz snova je bio - biti princeza. Škola je za mene predstavljala svijet u kojem sam prisiljena na odrastanje, svijet koji me razdvajao od mojih snova. Stoga nije čudno da sam u prvi razred zakoračila sa suzama u očima i knedlom u grlu.

Očekivala sam katastrofu, a zadesilo me nešto sasvim suprotno - početak onoga što zovu „najljepšim razdobljem u životu“. Jednako je bilo i za ostale članove mojeg razreda, na čemu se moramo prvenstveno zahvaliti našim prvim učiteljicama – Darinki Klapši i Dragici Špoljar. Uz njih smo naučili ono najosnovnije u školi – abecedu, množenje, dijeljenje itd., ali smo naučili i ono što je važno u životu – cijeniti prijatelje, poštivati druge, dijeliti, uvažavati različitosti, naučili smo biti otvoreni, tolerantni, ustrajni i blagi, ali najviše od svega, naučili smo biti sretni zajedno!

To smo gradivo utvrđivali i prošle četiri godine. Iako smo ponekad zakazali, naše razmirice su se najčešće brzo riješavale uz pomoć naše razrednice – Nadice Martinčević. Njoj se posebno zahvaljujemo na svom strpljenju (kojeg je s nama trebala imati poprilično), na svom trudu uloženom u nas, na razumijevanju, na svoj ljubavi koju nam je davala, na bezbroj puta kad nam je opraštala zbog učinjenih gluposti te na svom vremenu uloženom u nas. Ostalim nastavnicima bismo se htjeli zahvaliti što su nas trpjeli te su nam, unatoč našem neposluhu, uspjeli prenijeti mnogo znanja. Znamo da smo često bili naporni i nepodnošljivi, ali budimo iskreni – 8.a ne bi bio 8.a da Vas s vremena na vrijeme nismo podsjetili za što smo sve sposobni, a zbog toga se zahvaljujemo i našoj ravnateljici, koja je pojedine članove našeg razreda uvijek s veseljem spremno dočekala u svom uredu te im ljubazno udijelila pokoju lekciju. Nikako ne smijemo zaboraviti ni našu pedagoginju, ili za 8.a „tetu Brankicu“, koja je bila s nama od samih početaka, prolazila s nama lijepo i ono manje lijepo, ali prvenstveno se trudila da svi budemo ovdje danas zajedno. Hvala kuharicama, čistaćicama, knjižničaru i domarima.

I, što još reći na kraju? Ovo je kraj tek jednog poglavlja i, nastavimo li pisati ovaj roman istim bojama, iduća bi poglavlja mogla biti vrlo zanimljiva. Nadam se nekom budućem zajedničkom susretu, na ovom istom mjestu, s ovim istim ljudima, ali s puno ispunjenih snova.

Želim nam svima dugo, toplo ljeto, dobar start u novu školsku godinu, strpljive profesore, dobre ocjene, zdravlje, i svako dobro u daljnjem školovanju i životu.